

<http://www.israelsmisjonen.no/ressurser/materiell/prekenverksted>

Palmesøndag – 01. april 2012

Prekentekest: Matteus 26,6-13

Lesetekst I: Jesaja 56,6-8

Lesetekst II: Rom 3,21-26

Sløseri som har Guds velbehag

Til dagen

Palmesøndagen er dagen i påskedramaet hvor Jesus blir tilbedt og æret. Jesu siste dager starter med hyllest og tilbedelse. I vår tekst kommer tilbedelsen fra kvinnen som salvet ham i Betania.

Palmesøndag innleder ”den stille uke”. Dagen er kjent som festdag fra 300-tallet. I gammel tid ble det surret tøy rundt hammeren i kirkeklokkene slik at de bare ga fra seg en dump klang. Først påskemorgen kunne de klinge for fullt igjen. Dagen har navn etter palmegreinet som ble strødd på veien der Jesus red opp til Jerusalem på en eselfole. Folket hyllet ham og ropte hosianna.

Tid og sted

Matteus forteller at salvingen av Jesus foregikk på en av dagene mellom palmesøndag og skjærtorsdag. I Johannesevangeliet står fortellingen derimot som et preludium til inntoget i Jerusalem (12,1ff). Men i sak passer det godt når Matteus forteller dette før beretningen om Judas (26,14-16), for ifølge Johannes var det han som talte om sløsing.

Betania var et lite sted bare et par kilometer fra Jerusalem. Det var her Jesu venner Marta, Maria og Lasarus bodde. Her ble Lasarus oppvekket fra de døde, et forvarsel om Jesu makt over døden, og det var også hit Jesus bodde mellom palmesøndag og skjærtorsdag. I Lukas 24,50 står det at Jesu himmelfart skjedde ”ut mot Betania”.

Sløsing?

Hjemme hos den spedalske Simon kommer ei kvinne med salve som hun heller over hodet hans. Salven er i en alabastkrukke. Alabast er en eksklusiv myk marmor som passet godt til å oppbevare den kostbare salven. Markus 14,5 sier den var verdt over 300 denarer, lik ei årslønn. Dette mener disiplene er et meningsløst sløseri. Det hadde vært mye bedre å selge salven og gitt summen til hjelp for de fattige. Omsorgen for de fattige var levende i folket (5 Mos 15,4.11). Likevel roser Jesus kvinnen og refser disiplene.

Det finnes et sløseri som Gud ser på med glede, det som springer ut av kjærlighet til ham. De fattige skal/kan vi alltid tenke på, men noe er viktigere – det første bud. Jesus sier at det kvinnen har gjort, er ”en god gjerning mot meg”. Hun blir på en måte en representant for oss alle. Ved å salve Jesus, takker hun ham for at han kom som frelser for alle mennesker.

Salvingen

På Jesu tid kunne en gjest bli salvet som tegn på heder. I vår tekst sprenger kvinnens raushet og salvens kostbarhet grensene for vanlig høflighet.

Jødene ventet på at Messias skulle tre fram som Guds salvede. Selve ordet Messias betyr ”den salvede”. Kvinnen salver Jesus til konge, men hun gjør det kanskje ”bare” av kjærlighet, uten å være klar over den sterke symbolbruken. Jødene brukte også salve i forbindelse med begravelse (26,12). Ifølge rabbinerne var det å salve en død, enda mer viktig enn å ta seg av de fattige.

Kvinnen salver Jesus både til konge og hans død.

Dette skal fortelles overalt i verden

Jesus sier at historien om kvinnen som salvet ham, skal fortelles i hele verden. Minnet om kvinnens ydmyke og kjærlige handling skal ikke bli glemt. Og denne historien har ikke bare jødefolket som adresse. Jesu død og oppstandelse markerer det store vendepunktet. Nå er ikke fokuset bare Israels hus, men alle folkeslag! I Matteus 24,14 sier Jesus: ”Dette evangeliet om riket skal forkynnes i hele verden til vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme”.

Gunstein Vetrhus

Pastor i Grimstad Frikirke. Mange år tidligere tilknyttet Bibelskolen i Grimstad. Varamedlem til Landsstyret i Israelsmisjonen, og frivillig forkynner.

gunstein.vetrhus@frikirken.no